

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 518/2017-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. augusta 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť mjr. [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná advokát Mgr. Tomáš Horkay, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16, čl. 18, čl. 36 písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež práv podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 89/2014 a jeho rozsudkom z 31. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mjr. [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2016 doručená sťažnosť mjr. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná advokát Mgr. Tomáš Horkay, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16, čl. 18, čl. 36 písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež práv podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) a čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“; spolu len „protokoly k dohovoru“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 89/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 31. marca 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom prvého viceprezidenta Policajného zboru č. 26 z 29. júna 2011 dňom 1. júla 2011 preložený k Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru (ďalej len „ÚBOK PPZ“), služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Súčasne bol 30. júna 2011 odvolaný z doterajšej funkcie, pričom ustanovenie do funkcie 1. júla 2011 malo byť vykonané riaditeľom ÚBOK PPZ, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o preložení“).

Personálnym rozkazom riaditeľa ÚBOK PPZ č. 245 z 30. júna 2011 bol sťažovateľ, počnúc 1. júlom 2011, ustanovený do voľnej funkcie starší referent, špecialista protidrogového oddelenia odboru Bratislava ÚBOK PPZ, služobného úradu Ministerstva

vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o ustanovení do funkcie“).

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o preložení, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o ustanovení do funkcie napadol sťažovateľ odvolaniami. O odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o preložení rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. SLV-PS-PK-157/2011 z 3. októbra 2011 (ďalej len „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu o preložení“) tak, že odvolanie zamietlo a napadnuté rozhodnutie potvrdilo.

O odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o ustanovení do funkcie rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. SLV-PS-PK-151/2011 z 30. septembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu o ustanovení do funkcie“) tak, že odvolanie sťažovateľa zamietlo.

Obe rozhodnutia druhostupňových správnych orgánov napadol sťažovateľ žalobami v rámci správneho súdnictva, ktorými sa domáhal preskúmania ich zákonnosti. O oboch žalobách rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v spojenom konaní rozsudkom sp. zn. 5 S 31/2012 z 22. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok z 22. apríla 2014“) tak, že ich zamietol.

Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bol rozsudok krajského súdu z 22. apríla 2014 potvrdený ako vecne správny.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že neboli splnené podmienky preloženia, takže *„trpí nezákonnosťou nielen personálny rozkaz o mojom preložení, ale i personálny rozkaz o mojom ustanovení v mieste preloženia, ktorý naň nadväzuje a má v ňom základ“*.

Z argumentácie sťažovateľa možno vyvodit', že za podstatné považuje tieto námietky proti svojmu preloženiu:

- nebola splnená a bola nesprávne posúdená podmienka prerokovania návrhu preloženia do iného miesta príslušným odborovým orgánom podľa § 225 ods. 2 písm. b) zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov PZ“),

- nebola skúmaná a správnym orgánom odôvodňovaná zákonná podmienka nemožnosti prevedenia v mieste pôvodného výkonu zrušenej funkcie,

- organizačné zmeny ako jedna zo zákonných podmienok preloženia v súlade s § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ v čase vydania personálneho rozkazu ešte neexistovali,

- nebola skúmaná a správnym orgánom odôvodňovaná zákonná podmienka žiadosti alebo písomného súhlasu dotknutého policajta o to, aby mohol byť preložený do iného miesta výkonu funkcie podľa § 35 ods. 7 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ,

- boli porušené procesné práva sťažovateľa, keďže mu pred vydaním rozhodnutí správnych orgánov nebolo umožnené sa k nim vyjadriť,

- absentovala právna úprava pre konania o vydaní personálnych rozkazov,

- absentuje odôvodnenie konkrétneho výberu sťažovateľa pri preložení do iného miesta výkonu funkcie, čo odôvodňuje existenciu diskriminácie (ďalej aj „podstatné námietky sťažovateľa“).

Uvádzané nedostatky preloženia na iné miesto majú zároveň podľa sťažovateľa vplyv aj na personálny rozkaz o ustanovení do funkcie v mieste preloženia a zakladajú jeho nezákonnosť. Podstatnými námietkami sa krajský súd vôbec nezaoberal, resp. sa nimi zaoberal nesprávne, takže rozsudok krajského súdu z 22. apríla 2014 je podľa názoru sťažovateľa prejavom svojvôle a je arbitrárny.

Podľa názoru sťažovateľa odôvodnenie napadnutého rozsudku potvrdzuje, že najvyšší súd v podstate ním napadnutý rozsudok krajského súdu z 22. apríla 2014 nepreskúmal. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku použil citácie časti

odôvodnenia svojho rozhodnutia v inej obdobnej veci (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 40/2013 z 20. augusta 2014), pričom takýto postup považuje sťažovateľ za neprípustný.

V konkrétnostiach sťažovateľ zdôrazňuje, že najvyšší súd porušil jeho práva zaručené v čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže *«...v hrubom rozpore so zákonom bola riešená otázka zákonnej podmienky existencie organizačných zmien zrušujúcich moju funkciu v čase vydania personálneho rozkazu o preložení a otázka zákonnej podmienky neexistencie voľnej funkcie v mieste pôvodnej funkcie - prioritá prevedenia pred preložením na inú funkciu (§ 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z.), ako i podmienka potreby prerokovania môjho preloženia s príslušným odborovým orgánom podľa § 225 ods. 2 písm. b) zák. č. 73/1998 Z. z. (ktorej posúdenie v rozsudku krajského súdu navyše úplne chýbalo a mal byť teda vyhodnotený najvyšším súdom ako nepreskúmateľný) - všetky tieto zákonné podmienky síce zákon vyžaduje, ale najvyšší súd v rozpore s ním už nie. Na zostávajúce žalobné námietky a súvisiace odvolacie dôvody (tak, ako to uvádzam v bodoch tejto sťažnosti tu - vyššie) už najvyšší súd vôbec nereagoval a sa nimi vôbec nezaoberal, hoci mohli privodiť iné rozhodnutie vo veci; a neodsledoval tak ani plnenie základných procesných záruk v správnom konaní (začatie konania, možnosť vznášať tvrdenia a navrhovať dôkazy, náležité zistenie skutkového stavu a odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov, existencia právnej úprav konania podľa § 247a zákona). Vo svojej judikatúre však najvyšší súd naopak priznal právo na riadne odôvodnenie negatívneho zásahu do práv policajta aj tam, kde dôvod zákon nevyžadoval (sp. zn. 6Sžo/13/2011) a ÚS SR pod sp. zn. I. ÚS 540/2012 dokonca i odôvodnenie všeobecnej požiadavky „dôležitého záujmu služby in concreto“;*

- a z procesného hľadiska bolo porušením vyššie označených ústavných práv na spravodlivé konanie aspoň minimálnej kvality i to, že najvyšší súd v rozsudku iba odkázal na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. augusta 2014, sp. zn. 3 Sžo/40/2013, odkazujúc na možnosť § 250ja ods. 7 O. s. p. Jednak tento odkazovaný rozsudok trpel vadami neúplného vybavenia veci, chybné argumentácie ignorujúcej ustanovenia zákona, a z uvedených dôvodov sme ho napadli ústavnou sťažnosťou. Jednak najvyšší súd v napádanom rozsudku sp. zn. 7 Sžo/89/2014 navyše ani neodcitol celý text

odkazovaného rozhodnutia 3 Sžo/40/2013 tak, ako mu to ukladal § 250ja ods. 7 O. s. p. A jednak týmto odkazom na iné svoje rozhodnutie Najvyšší súd SR nereagoval na všetky odvolacie dôvody a žalobné dôvody;

čo v danom prípade viedlo k závažnému zásahu do mojich materiálnych ústavných práv, ako je napr. právo na ochranu manželstva a rodiny podľa čl. 16 Ústavy SR a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru; keď som bol preložený bez splnenia zákonných predpokladov, nezákonnými rozhodnutiami na druhý koniec štátu (a to dokonca zo dňa na deň), bez riadneho konania a možnosti sa brániť a poukazovať na porušenia zákona;

- zároveň to viedlo k porušeniu práva na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky podľa článku 36 písm. a) a písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, až porušenie zákazu nútenej práce podľa čl. 18 Ústavy a čl. 4 Dohovoru. Keď zákon síce preloženie do iného miesta jasne obmedzuje a limituje zákonnými podmienkami, tieto sa však v aplikačnom procese stratili a súdny prieskum danú situáciu nenapravil;

- pričom vyššie uvedené roviny porušenia ústavných práv v rovine procesnej i hmotnej sú charakteru, ktorý zároveň dokumentuje i prekročenie ústavného imperatívu o viazanosti štátu (súdu, nadriadených, žalovaného) zákonom podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR (tu mimo iné viazanosti § 35 ods. 1 písm. a), ods. 7, § 225, § 233 a § 241, § 2a zák. č. 73/1998 Z. z., § 9 a 11 zák. č. 365/2004 Z. z. O. s. p.), imperatívu o možnosti ukladať povinnosti len zákonom alebo na jeho základe a v jeho medziach pri zachovaní základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ods. 2 Ústavy SR a imperatívu právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, z ktorého bolo porušené minimálne právo na predvídateľnosť aplikácie práva a dôveru vo fungovanie právneho štátu (ktorý práva a povinnosti nielen zákonom upravuje, ale ich aj v zákonných formách uplatňuje, ich uplatňovanie vynucuje a zákonnosť aplikácie kontroluje a nezákonnosti napráva);

- pričom uvedeným postupom a rozsudkami došlo i k zásahu do práva na rovnosť a nediskrimináciu v širšom zmysle podľa čl. 12 ods. 1 a ods. 2 a čl. 13 ods. 1 Ústavy SR, zákazu zneužitia práv proti sťažovateľovi podľa čl. 17 Dohovoru, ako i zákazu obmedzenia práv sťažovateľa na iný účel podľa čl. 18 Dohovoru; a v okolnostiach prípadu i práva na zaručenie trestu len na základe zákona, na zabránenie dvojitého potrestania

a na garantovanie nediskriminácie pre výkon práv sťažovateľa. Keď v okolnostiach prípadu som preukázal, že som bol v skupine kolegov podrobených preloženiu, predtým podrobených disciplinárnym rozkazom, voči ktorým sme sa bránili;

- mám podozrenie a žiadam, aby sa ÚS SR na podklade predmetnej ústavnej sťažnosti pozrel na vec i cez potenciál existencie nefunkčného systému žalôb v správnom súdnictve v časti, kde slúžia na preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov v oblasti služobného pomeru policajtov a teda porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru.».

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 31. marca 2016 sp. zn. 7 Sžo/89/2014, a postupom v tomto konaní, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s právom na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 Ústavy Slovenskej republiky, právom na ochranu manželstva a rodiny podľa čl. 41 Ústavy Slovenskej republiky a právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s právom na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s právom na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, s právom na ochranu proti dvojitému odsúdeniu podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s právom na ochranu proti diskriminácii podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s právom na ochranu proti nútenej práci podľa čl. 18 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a primerane s právom na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky podľa článku 36 písm. a) a písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s porušením zákazu zneužitia práv proti sťažovateľovi v článku 17 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd a zákazu obmedzen práv sťažovateľa na iný účel podľa článku 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s porušením článku 1, článku 2 ods. 2 a ods. 3, článku 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 a ods. 4 ústavy Slovenskej republiky a práva na účinný prostriedok nápravy podľa l. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. marca 2016, sp. zn. 7 Sžo/89/2014, sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na dalie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právného zastúpenia vo výške 363,74 €...“

II.

Podľa l. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo pravnickych osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanovenm zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorich predpisov (dalej len „zákon o ústavnom súde“) navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní navrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na dalie konanie. Podľa tohto ustanovená navrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú náležitosti predpisane zákonom, neprípustné navrhy alebo navrhy podane niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podane oneskorene moze ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. ústavný súd moze odmietnuť aj navrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16, čl. 18, čl. 36 písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 5 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 7, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru a tiež práv podľa čl. 4 protokolu č. 7 a čl. 1 protokolu č. 12 postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či sťažnosť sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z okruhu sťažovateľom označených práv garantovaných ústavou a dohovorom, ktorých porušenie namieta, ústavný súd v nadväznosti na svoju ustálenú judikatúru považuje za žiaduce zdôrazniť význam základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a tiež iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej

ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Rovnako tak má v štruktúre práv chránených dohovorom kľúčové postavenie právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Význam základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje aj preto, že z argumentácie sťažovateľa zjavne vyplýva, že porušenie ostatných základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru (vrátane protokolov k dohovoru) označených v petite sťažnosti namieta v spojení, resp. v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zároveň v súlade so svojou doterajšou judikatúrou poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistujú zásadnejšie odlišnosti (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. II. ÚS 63/06).

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvorí celý rad obsahových komponentov, z ktorých v nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa vystupuje do popredia

predovšetkým právo na ústavne akceptovateľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že neodmysliteľnou súčasťou obsahu základného práva čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka, resp. strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09). Zároveň ale ústavný súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, odvolacieho, ale aj dovolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

Rovnako aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

V kontexte s konkrétnymi výhradami sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd zdôrazňuje, že požiadavka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nepochybne zahŕňa aj požiadavku jeho ústavne akceptovateľnej kvality. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) totiž do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, pričom súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02). Len ústavne konformný výklad príslušných právnych noriem aplikovaných vo veciach sťažovateľov totiž môže plnohodnotne garantovať základné právo každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 24/00).

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní bolo posúdiť, či uvedené východiská najvyšší súd v napadnutom rozsudku akceptoval, a to z hľadiska toho, ako sa vysporiadal s konkrétnymi sťažnostnými námietkami sťažovateľa rekapitulovanými v časti I tohto uznesenia.

Z napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd sa v súlade s v tom čase platným a účinným § 250ja ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) stotožnil s odôvodnením svojho rozhodnutia v inej obdobnej veci, konkrétne v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 40/2013 z 20. augusta 2014 a v napadnutom rozsudku odcitoval podstatnú časť odôvodnenia označeného rozhodnutia.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v ďalšej časti svojho uznesenia považoval za potrebné zaujať postoj k podstatným námietkam sťažovateľa:

1. Sťažovateľ predovšetkým v úvodnej časti sťažnosti namieta, že najvyšší súd postupoval neprípustne, ak v napadnutom rozsudku citoval text svojho rozhodnutia v inej obdobnej veci.

Vo vzťahu k tejto námietke ústavný súd poukazuje na príslušnú časť napadnutého rozsudku, v ktorej najvyšší súd odôvodnil aplikáciu § 250ja ods. 7 OSP takto: „*Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že už ako súd odvolací rozhodol v dvoch prípadoch príslušníkov policajného zboru rozsudkom zo dňa 20. augusta 2014, sp. zn. 3 Sžo/40/2013 a rozsudkom zo dňa 18. septembra 2014, sp. zn. 8 Sžo/58/2013, pričom tieto vychádzali z rovnakých skutkových a právnych základov ako v preskúmanom prípade a išlo o zjavne totožné žaloby. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne dôvody na odchýlenie sa od záverov vyplývajúcich z týchto rozhodnutí.*“

Podľa § 250ja ods. 7 OSP ak najvyšší súd rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Pokiaľ sťažovateľ vo všeobecnosti namieta takýto postup najvyššieho súdu, ústavný súd zdôrazňuje, že postup v súlade s príslušnými procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (§ 250ja ods. 7 OSP) nemožno *per se* považovať za ústavne neprípustný, a teda taký, ktorým mohlo dôjsť k porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 4/2011, III. ÚS 441/2015).

Vzhľadom na uvedený predbežný záver k postupu najvyššieho súdu sa ústavný súd ďalej zaoberal ústavnou udržateľnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z hľadiska sťažovateľom uplatnených (podstatných) námietok.

2. K námietke absencie prerokovania návrhu na preloženie policajta s príslušným odborovým orgánom ústavný súd poukazuje na § 225 ods. 2 písm. b) a § 225 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ.

Podľa § 225 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prevedenie alebo preloženie

policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien, zo zdravotných dôvodov alebo z dôvodu zákazu činnosti.

Podľa § 225 ods. 3 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ ak sa príslušný odborový orgán nevyjadrí vo veciach uvedených v odseku 2 do desiatich dní odo dňa, keď mu bol písomný návrh doručený, postupuje sa ďalej bez jeho stanoviska.

Z citovaných ustanovení zákona o štátnej službe príslušníkov PZ vyplýva, že existencia stanoviska príslušného odborového orgánu k návrhu na preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien nie je z hľadiska požiadaviek vyvoditeľných z § 225 ods. 3 citovaného zákona nevyhnutná. Ústavný súd preto túto námietku sťažovateľa nevyhodnotil ako dôvodnú.

3. K námietke nepreskúvania podmienky (ne)možnosti prevedenia v mieste pôvodného výkonu zrušenej funkcie ústavný súd poukazuje na § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, podľa ktorého sa policajt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

Rešpektujúc citovaný text § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, ústavný súd akceptuje ako ústavne konformný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého príslušné ustanovenia zákona o štátnej správe príslušníkov PZ je potrebné interpretovať s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru, keďže *„Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci...“*. Vzhľadom na citované ústavné rozhodnutie ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje a od riadiacich pracovníkov polície nemožno vyžadovať, aby preukazovali a dokladovali splnenie podmienky nemožnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej

funkcie, ktorá bola zrušená. Keďže Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor, je to nadriadený, ktorý je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie príslušníka Policajného zboru potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb Policajného zboru. Z uvedených dôvodov ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

4. K námietke neexistencie organizačných zmien ako jednej zo zákonných podmienok preloženia v súlade s § 35 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe príslušníkov PZ v čase vydania personálneho rozkazu najvyšší súd uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie zákonnosti je vznik právnych účinkov individuálneho správneho aktu, ktorý do doby nadobudnutia účinnosti nevytvára zmenu personálneho policajta a nevytvára prvok ukrátenia na právach, ktorý je základnou podmienkou prieskumu zákonnosti personálneho rozhodnutia. Ústavný súd v súvislosti s hodnotením opodstatnenosti tejto námietky sťažovateľa považuje odôvodnenie najvyššieho súdu, podľa ktorého bol pre posúdenie veci rozhodujúci časový okamih vzniku právnych účinkov príslušných individuálnych správnych aktov, ktoré nastali 1. júla 2011 (čo nespochybňuje ani sťažovateľ), z ústavného hľadiska za akceptovateľné. Z uvedeného dôvodu námietka sťažovateľa neobstojí, a preto ju ústavný súd vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

5. Pre posúdenie námietky nesplnenia zákonnej podmienky žiadosti, príp. písomného súhlasu dotknutého policajta na to, aby mohol byť preložený do iného miesta výkonu funkcie, je relevantný text § 35 ods. 6 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, podľa ktorého policajta možno previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade na vlastnú žiadosť alebo s jeho písomným súhlasom.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa touto námietkou *expressis verbis* v napadnutom rozsudku nezaoberal. Ústavný súd však zároveň konštatuje, že odpoveď na túto námietku je v napadnutom rozsudku obsiahnutá

minimálne nepriamo, a to v časti týkajúcej sa námietky sťažovateľa o neskúmaní možnosti výkonu inej funkcie v pôvodnom mieste výkonu štátnej služby.

Ústavný súd zastáva názor, že výklad § 35 ods. 6 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, ktorý prezentuje sťažovateľ v sťažnosti, by v konečnom dôsledku mohol spôsobiť znefunkčnenie Policajného zboru v prípade, ak by policajti, ktorých by ich nadriadení považovali za potrebné previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby (napríklad z dôvodu organizačných zmien alebo z dôvodu dlhodobej straty zdravotnej spôsobilosti na výkon doterajšej funkcie), s prevedením alebo preložením nesúhlasili, resp. o ne sami nepožiadali.

Podľa názoru ústavného súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľný výklad § 35 ods. 6 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, v zmysle ktorého okrem prevedenia alebo preloženia policajta z dôvodov uvedených v § 35 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov policajného zboru, o ktorom rozhoduje príslušný nadriadený bez ohľadu na súhlas, resp. žiadosť policajta, možno policajta previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade aj z iných dôvodov než sú uvedené v § 35 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov policajného zboru policajného zákona.

Bez ohľadu na uvedené východiská ústavný súd zastáva názor, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci bolo vhodné, resp. žiaduce, aby sa najvyšší súd k posudzovanej námietke sťažovateľa v napadnutom rozsudku výslovne vyjadril. Ústavný súd však vzhľadom na už uvedenú argumentáciu nepovažuje tento nedostatok za taký závažný, aby len na jeho základe mohla byť spochybnená ústavná akceptovateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

6. Námietka porušenia procesných práv sťažovateľa, ku ktorým podľa jeho názoru došlo tým, že mu pred vydaním rozhodnutí príslušných správnych orgánov nebolo umožnené sa k nim vyjadriť, predstavuje vo svojej podstate námietku smerujúcu k preskúmaniu existencie materiálnej potreby vykonania príslušnej organizačnej zmeny (oboznámenie sa s podkladmi na účely posúdenia dôvodnosti organizačnej zmeny, resp.

dôvodnosti preloženia sťažovateľa na iné miesto výkonu štátnej služby). Ústavný súd považuje túto námietku sťažovateľa z ústavného hľadiska za irelevantnú a stotožňuje sa s argumentáciou najvyššieho súdu poukazujúcou na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru a na „vojenský spôsob“ organizácie Policajného zboru. Akceptujúc túto argumentáciu, ústavný súd vyhodnotil aj túto námietku sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

7. Sťažovateľ ďalej namieta absenciu právnej úpravy pre konania o vydaní personálnych rozkazov príslušným orgánom verejnej moci podľa § 247 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, pričom zdôrazňuje že touto námietkou sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku nezaoberal vôbec.

Podľa § 247 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať tvrdenie sťažovateľa, že na túto jeho námietku najvyšší súd nereagoval. Absencia vykonávacieho právneho predpisu, ktorého vydanie predpokladá § 247 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, však podľa názoru ústavného súdu nemôže spochybniť ústavnú akceptovateľnosť rozhodnutí príslušných správnych orgánov o konaní vo veciach služobného pomeru. Ústavný súd totiž zastáva názor, že citovaný zákon obsahuje všetky podstatné ustanovenia, ktoré sú potrebné na uskutočnenie jednotlivých typov konaní vo veciach služobného pomeru, a to tak pre uskutočnenie konania o uvoľnení policajta zo služobného pomeru (§ 191 citovaného zákona), konania o prepustení policajta zo služobného pomeru (§ 192 a nasl. citovaného zákona) alebo konania o prevedení či preložení policajta na inú funkciu (§ 35 a nasl. citovaného zákona), ako aj na realizáciu ďalších konaní vo veciach služobného pomeru. Navyše najvyšší súd nenesie zodpovednosť za to, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky dosiaľ vykonávací predpis nevydalo, pričom za týchto okolností bolo potrebné vo veci sťažovateľa uplatniť ústavne konformný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, čo podľa názoru ústavného súdu odvolací súd

v napadnutom rozsudku urobil. Ústavný súd preto aj túto námietku sťažovateľa považuje z ústavného hľadiska za nedôvodnú.

8. Ani poslednú námietku sťažovateľa, ktorá smeruje proti chýbajúcemu odôvodneniu konkrétneho výberu osoby sťažovateľa pri preložení do iného miesta výkonu funkcie, nepovažuje ústavný súd za dôvodnú. Sťažovateľ namieta, že táto absencia preukazuje existenciu diskriminácie jeho osoby.

Právnu úpravu zákazu diskriminácie zakotvenú v čl. 12 ods. 2 ústavy nemožno podľa názoru ústavného súdu chápať v zmysle hodnotenia ľudí podľa ich individuálnych vlastností, ale v zmysle ich hodnotenia podľa príslušnosti k určitej spoločenskej skupine. Prvou vetou čl. 12 ods. 2 ústavy sa určujú dôvody, pre ktoré nemožno diskriminovať (pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, viera a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie). Štylistická konštrukcia prvej vety čl. 12 ods. 2 ústavy na prvý pohľad navádza k tomu, že zakázané diskriminačné dôvody sú vymenované taxatívnym spôsobom, ale taxatívny výpočet sa premieňa na demonštratívny výpočet *de facto*, a to z dôvodu abstraktnosti zákazu diskriminácie pre „iné zmýšľanie“ a pre „iné postavenie“. Jednotlivé skutočnosti, ktoré môžu byť dôvodom prirodzenej nerovnosti ľudí a na ktoré sa viaže zákaz diskriminácie, sú tak upravené v ústave len demonštratívne a zakazujú, aby mohol byť niekto z týchto dôvodov poškodzovaný, zvýhodňovaný alebo znevýhodňovaný (porovnaj m. m. PL. ÚS 37/95).

Zákaz diskriminácie má v sebe už z povahy veci zakomponovaný určitý aspekt porovnávania a v najvšeobecnejšej rovine ho možno vymedziť ako zákaz neospravedlňiteľného rozličného zaobchádzania na základe určitého kritéria, ktoré nesmie byť na ujmu.

V odôvodnení sťažnosti však sťažovateľ diskriminačný dôvod ako *conditio sine qua non* diskriminácie neuvádza, a preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd len na základe všeobecnej námietky, odvolávajúc sa na absenciu odôvodnenia konkrétneho výberu osoby

sťažovateľa pre preloženie do inej funkcie v rámci štátnej služby, vôbec mohol uvažovať o možnosti porušenia zákazu diskriminácie.

Poukazujúc na svoje čiastkové závery k jednotlivým námietkam sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s ostatnými sťažovateľom označenými právami garantovanými ústavou, dohovorom a protokolmi k dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Na tomto základe ústavný súd konštatujúc, že jednotlivé námietky sťažovateľa sú zjavne neopodstatnené, resp. sťažovateľom vytýkané nedostatky obsiahnuté v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu nedosahujú ústavnú intenzitu, dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že sťažnosť ako celok je zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2017